

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/82/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200132
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2020200132.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom D. XX, A., proti žalovanému Okresný súd Trnava, so sídlom Hlavná 49, Trnava, o zaplatenie 70.680,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 22C/10/2021-112 zo dňa 26.01.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok). Žalovanému zároveň priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi (II. výrok).

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 70.680,- eur a zmluvnú pokutu vo výške 2 % mesačne z predmetnej sumy od 05.02.2014 do zaplatenia a to titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym postupom Okresného súdu Trnava.

Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. a), d), § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu z titulu absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorá by v danom prípade svedčila v prospech Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR. Nemal za sporné, že žalobca uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorej sa domáhal z dôvodu viacerých pochybení a to v dedičskom konaní po poručiteľovi A. E. vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 26D/116/2014, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Trnava resp. notár a tiež nesprávny úradný postup Okresného súdu Trnava v dedičskej veci, čím mu bola spôsobená škoda tým, že uznesenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.09.2016 v dedičskej veci rozhodol o tom, že pohľadávky žalobcu, ktoré prihlásil v dedičskom konaní neboli zaradené do pasív dedičstva, pričom podľa žalobcu bolo rozhodnuté iba na základe toho, že dedičia spochybnili podpis poručiteľa na zmluvách o pôžičkách a to napriek tomu, že bol úradne overený. Tiež podľa žalobcu došlo k pochybeniu daného súdu nevykonaním znaleckého posudku a nedoručením dedičského uznesenia, ktorým neboli ním prihlásené pohľadávky do dedičstva zaradené do pasív dedičstva mu nedoručené ako účastníkovi konania, avšak zaslané mu bolo predmetné uznesenie až po 27 mesiacoch po nadobudnutí právoplatnosti, čím mu bola odňatá

možnosť podať odvolanie. Okresný súd poukázal na poučenie žalobcu podľa ust. § 160, § 129 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o tom, ako treba opravu žaloby vykonať, za predpokladu, že si uplatňuje náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci je potrebné označiť žalovaného v zmysle zákonnej úpravy a tiež ako má byť v konaní označený štát ako aj o možnosti zvoliť si na zastupovanie v konaní advokáta, prípadne sa obrátiť na Centrum právnej pomoci, napriek ktorému poučeniu zo strany okresného súdu žalobca označenie žalovaného neopravil, neobrátil sa na advokáta, prípadne na Centrum právnej pomoci.

O trovách prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že o výške náhrady rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby jeho žalobe bolo vyhovené.

Poukázal na zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá škoda mu bola spôsobená spôsobom uvedeným v žalobe, a preto je žalovaný mu povinný zaplatiť sumu 70.680,- eur s 2 % zmluvnou pokutou nakoľko žalovaný svojím uznesením neuznal jeho pohľadávky z dôvodu, že podal svoje pohľadávky nepodpísané dlžníkom E. i napriek tomu, že jeho podpisy boli úradne overené, čím ho žalovaný označil z úradnej moci za podvodníka, falšovateľa a poškodil jeho dobré meno chránené Ústavou SR, tým mu bola spôsobená aj morálna ujma, preto žiadal vyhovenie žalobe, náhradu škody, zmluvnú pokutu vo výške 10.000,- eur. Ďalej uviedol, že v napadnutom odôvodnení nebol spochybnený dôvod podania žaloby proti žalovanému, ním podané dôkazy ohľadne porušenia zákona žalovaným súd nespochybnil a sú platné. Tým, že žalovaný uznesením v dedičskom konaní, v ktorom neboli jeho pohľadávky zaradené do pasív dedičstva po zomrelom E. z dôvodu, že podpisy na dohode o pôžičke nie sú podpísané poručením, pričom svoje oznámenie mu žalovaný zaslal 07.12.2018, avšak uznesenie v dedičskom konaní nadobudlo právoplatnosť 07.09.2016, čo je dôkazom o porušení zákona. Konal tak, ako bolo uvedené v rozsudku podaním trestného oznámenia za krivé obvinenie, dedičia boli vypočutí a priznali, že počas dedičského konania na 100 % netvrdili, že podpisy sú sfalšované, pričom dôkazy má k dispozícii žalovaný, ktorý napriek tomu konal tak ako bolo uvedené v príslušnom oznámení a teda sa dopustil trestného činu krivého obvinenia na zdôvodnenie nezariadenia jeho pohľadávok do pasív dedičstva. Mal za to, že napriek vznesenej námietke premlčania konal v zákonnej lehote, podal žalobu v mimo dedičskom konaní na dedičku – manželku dlžníka E. o náhradu škody, ktorú jeho žalobu Okresný súd Trnava odmietol z dôvodu, že podala návrh na zbavenie dlhov, ktoré príslušný súd nepoprel a zbavil ju dlhov. Tým prišiel o možnosť konania na uplatnenie svojich pohľadávok v mimo dedičskom konaní. Súdu predložil aj uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. 32C/15/2019-8 zo dňa 03.05.2019. Poukázal na predložené dôkazy v spore, z ktorých vyplýva úmyselné konanie žalovaného, súd ani jedno jeho podanie neodmietol a súhlasil s jeho podaniami. Podľa neho súd rozhoduje kto spôsobil porušenie zákona a určí kto zaplatí jemu vzniknutú škodu. Nemá prístup k osobným údajom, iba oznámenie žalovaného z dedičského konania o jeho ukončení. Mal za to, že škoda sa navyšuje o každý omeškaný mesiac vo výške 2 % z celkovej dlžnej sumy.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a poukázal na absenciu pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalobcom požadovanému nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z..

V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a §381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie neporušil právo strán sporu na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 191/2018 z 13. novembra 2018, na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004 citovaný v uznesení Ústavného súdu SR III. ÚS 473/2017).

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. júna 2010 „Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu – žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden zo strán sporu konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevyсловí, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tento je vecne správny, nakoľko sa správne vysporiadal s otázkou pasívnej vecnej legitímácie strany sporu – žalovaného, ktorá je imanentnou zložkou každého sporu. V prejednávanvej veci sa žalobca domáhal náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a to pre nesprávny úradný postup žalovaného v dedičskej veci, ktorým mala byť žalobcovi spôsobená škoda a to tým, že mu nebolo doručené dedičské uznesenie, neboli zaradené jeho pohľadávky do pasív dedičstva. Okresný súd správne skúmal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného a nakoľko túto nevzhladol, pretože Okresný súd Trnava nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide podľa zák. č. 514/2003 Z. z., správne postupoval, ak žalobu zamietol, pretože žalobca naďalej zotrval na označení strany sporu – žalovaného a to napriek poučeniu zo strany prvoinštančného súdu, nevyužil právne zastúpenie alebo právnu pomoc cestou Centra právnej pomoci, čo bolo síce jeho právom, ale vzhľadom na nesprávne označenie strany sporu na strane žalovaného a v dôsledku uvedeného absencie pasívnej vecnej legitímácie, došlo k zamietnutiu žaloby.

Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre ich prijatie alebo odmietnutie, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné relevantné dôvody na ktorých svoje rozhodnutie založil a tieto sa musia týkať tak skutkovej ako i právnej stránky rozhodnutia. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný a súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe nich dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

Práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu Najvyšší súd SR už vo svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov.

Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku, ktoré je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch aj na ne odkazuje.

V odvolaní žalobca uvádzal irelevantné skutočnosti, nepodstatné pre prejednávaný prípad, preto jeho odvolanie nebolo spôsobilé spochybniť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).